

Workshop 01

Welke taalcompetenties moet ik hebben om een goede leerkracht te zijn?

Door: Cindy Willems, Pabo Groenewoud

René Berends, docent Nederlands aan de pabo van Saxion Hogescholen in Deventer, beet voor ons de spits af tijdens de eerste workshop van deze taalconferentie.

In zijn boek *'De leraar taalvaardig'* heeft hij de dertien taalcompetenties uit de Taalunie-publicatie *'Dertien Doelen in een Dozijn'* verder uitgebreid. Voor deze bijeenkomst werd de nadruk gelegd op één van de taalcompetenties, namelijk de competentie 'Vertellen', welke als volgt beschreven is:

De leraar kan verschillende soorten teksten (verhalen, ervaringen,...) op verschillende manieren (improviserend, interactief, kort of lang, ...) en voor verschillende doelen (informereren, activeren, overtuigen en amuseren) vertellen.

Nee, vertellen is niet hetzelfde als praten. En ook niet als voorlezen. Iedereen is een verteller.

Met de taalronde, de startopdracht aan ons studenten om te beschrijven wat we zien wanneer we 's ochtends het gordijn van de slaapkamer openmaken, daagde hij ons uit om te vertellen aan elkaar.

De eerste studente die aan het woord kwam, vertelde ons over haar blik over strand en zee, met de zon aan de hemel, zodra zij haar gordijn openmaakte. Inderdaad, dit was geen Nederlandse view, ze was afkomstig uit Aruba. En even waren we daar bij haar.

Een andere studente keek uit over een preiveld, en weer een ander vertelde over haar uitzicht op de muur van haar achterburen met daartegen een foeilelijke ladder zodra ze haar ogen opendeed. Ik weet niet wat voor kleur de ladder had, dit had ze er niet bij verteld, maar voor mij was ie blauw.

Door te vertellen creëer je bij de ander een beeld, je produceert een film in het hoofd van de luisteraar. René benadrukte dat luisteren geen passieve activiteit is, zoals vaak beweerd wordt. Zelf liet hij ons ervaren wat vertellen met de luisteraar doet en hoe je de luisteraar betrokken kunt maken, door zelf een verhaal te vertellen. Het verhaal van Marjoleintje, een popje dat hij bij zich had. Zijn popje. We wilden allemaal graag weten wat hij te vertellen had over dit stoffen meisje, onze aandacht was gericht op het verhaal van René.

En hij vertelde... hoe hij als klein jongetje aan de kade Sinterklaas stond op te wachten. Hoe ontzettend groot zijn wens was om een hondje te krijgen van deze goede man. En hoe hij uiteindelijk Marjoleintje kreeg. Over zijn buurmeisje dat wél een hondje had gekregen. Een speelgoedhondje maar toch... een hondje. En hoe hij uiteindelijk Marjoleintje in zijn hart had gesloten -zij kon er immers ook niks aan doen dat ze geen hondje was- en zij zijn lievelingspopje werd.

We leefden allemaal mee met het verhaal. We zagen Sinterklaas de bocht omkomen met zijn stoomboot, we zagen het gezichtje van kleine René toen zijn buurmeisje de deur openmaakte en hij direct zag dat ze een hondje had gekregen, zij wél!, terwijl hij in zijn armen Marjoleintje hield.

René Berends liet ons tijdens de bijeenkomst zien en samen bedenken wat belangrijke aspecten zijn om rekening mee te houden wanneer je een verhaal vertelt.

Hij reikte ons ideeën aan om zelf in de praktijk te gebruiken. Een stukje cabaret van Bert Hermelink over de letters van het alfabet showde ons hoe een cabaretier vertelt aan zijn publiek. (en liet ons vooral vreselijk lachen!)

En aan het eind van deze inspirerende workshop gaf René Berends ons het volgende mee om te onthouden:

Een goede verteller geniet zélf van het vertellen!